Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 500 Ἑξαμηνη δρχ.275. Τρίμηνη δρχ.150. Τὸ φύλλον δρ. 10
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, ταῖς κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήναις».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | Ἀθῆναι, 30 Μαΐου 1942 | Ἔτος 64ον.—Ἀριθ. 26

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Ἡ Λουκία μου εἶναι ἀπὸ τώρα μιὰ μικρὴ ἀριστοκράτισσα ποὺ δὲν καταδέχεται τὸν καθένα. Καὶ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια. Γιατὶ κι' ἡ γκουβερνάντα της, ἡ μαντμαζὲλ Ἄλμπυ, εἶναι ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Γαλλίας (κόντες, φαντάσου, ὁ πατέρας της, ποὺ ἔχασε ὅμως τὴν περιουσία του), κι' ἡ καμαριέρα της κορίτσι μὲ πολὺ καλοὺς τρόπους, παπαδοπούλα ἀπὸ ἐδῶ. Ἔ, δὲν θἀφίνουν νὰ τὴν παραπλησιάζῃ κανένας ἀγροῖκος, χωρὶς ἀνατροφή, σὰν τὸν ψυχογυιὸ τοῦ Ἐδουάρδου. Ἡ Λουκία εἶν' ἕνα λουλούδι λεπτό, μιὰ φύση εὐαίσθητη, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ προφύλαξη καὶ περιποίηση πολλή...

— Πῶς ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα! Θὰ μοιάζει σὰ βασιλοπούλα.

— Τώρα λείπει, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου της. Ἀλλ' ἂν μείνῃς ἀκόμα λίγο, θὰ γνωρίσῃ καὶ θὰ τὴν ἰδῇς. Πραγματικῶς, ἀξίζει τὸν κόπο.

Καὶ νά, καθὼς ἔλεγαν αὐτὰ οἱ δυὸ φίλες, ἕνας ὑπηρέτης μὲ στολὴ ἄνοιξε καὶ τὰ δυὸ φύλλα τῆς πόρτας, καὶ παραμέρισε μ' εὐλάβεια γιὰ νὰ περάσουν τρία πρόσωπα: ἕνα μικρὸ κορίτσι, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία καὶ μιὰ κοπέλλα μεγάλη. Ἦταν ἡ ἐγγονὴ τῆς λαίδης Ἔνσβορτ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο της, τὴν γκουβερνάντα της δηλαδὴ καὶ τὴν καμαριέρα της.

Πρώτη, ἐννοεῖται, μπῆκε στὴ σάλα ἡ Λουκία. Δὲν φαινόταν παραπάνω ἀπὸ ὀχτώ, τὸ πολὺ ἐννιὰ χρονῶν. Φοροῦσε ἕνα κομψότατο ἐπανωφόρι ἀπὸ σταχτὶ ἀνοιχτὸ βελοῦδο, γκαρνιρισμένο μὲ πλούσιες ἀργυρόχρωμες γοῦνες. Τὸ καστόρινο καπέλλο της τὸ ἐστόλιζαν θαυμάσια φτερὰ ἀπὸ στρουθοκάμηλο. Μὲ τὸ δεξὶ της χέρι κρατοῦσε μ α ν σὸ ν ἀπὸ τὴν ἴδια γοῦνα τοῦ φορέματος, καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τὴ γαλάζια κορδέλλα ἀπὸ ἕνα σκυλάκι μαλλιαρό, κάτασπρο σὰν τὸ χιόνι, ποὺ φοροῦσε ἐπινώτιο ἀπὸ τσόχα κεντητὸ καὶ περιλαίμιο μὲ διαμάντια. Ἕνα μπουκέτο, δεμένο μὲ γαλάζια ἐπίσης κορδέλλα κάτω ἀπ' τὸ πηγούνι του, ἀνάγκαζε τὸ ταλαίπωρο ζῶο νὰ κρατῇ ὑπεροπτικὰ σηκωμένο τὸ κεφάλι μὲ τὴ μουρίτσα ἐκείνη ποὺ κάθε ἄλλο φαινόταν παρὰ περήφανη.

Τὸ κοριτσάκι ἦταν ψηλὸ κι' ἀδύνατο, μὲ μεγάλο στόμα καὶ μὲ μάτια μικρὰ καὶ ζωηρά. Εἶχε μύτη σιμὴ καὶ μαλλιὰ ξανθοκόκκινα ποὺ ἔπεφταν ἄφρονα στοὺς ὤμους της.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε, ἡ μαντμαζὲλ Ἄλμπυ, εἶχε ἐπιβλητικὸ τὸ παράστημα καὶ φοροῦσε ἐνδυμασία ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο μ' ἕνασωρὸ γαγάτες. Γλυκειὰ ἦταν ἡ φυσιογνωμία τῆς μεγάλης κοπέλλας ποὺ μπῆκε τελευταία. Φοροῦσε φουστάνι μ π λὲ μ α ρ έ ν, χιονόλευκη πόδια καὶ σκούφια ἀπὸ μουσελίνα. Καὶ κρατοῦσε στὸ μπράτσο της σάλια, ἐπανωφόρια, μπέρτες, ποὺ ὁ προορισμός τους ἦταν νὰ προφυλάγουν τὸ σεπτὸ πρόσωπο τῆς Λουκίας ἀπὸ κάθε ἐπήρεια τῆς ἐξωτερικῆς ἀτμοσφαίρας, ἀπὸ κάθε αἰφνίδια ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ.

Καθὼς εἶδε τὴν ἐγγονή της, ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ὥρμησε σ' αὐτήν, ρωτώντας γιὰ ποιὰ αἰτία ἐγύριζε κά-

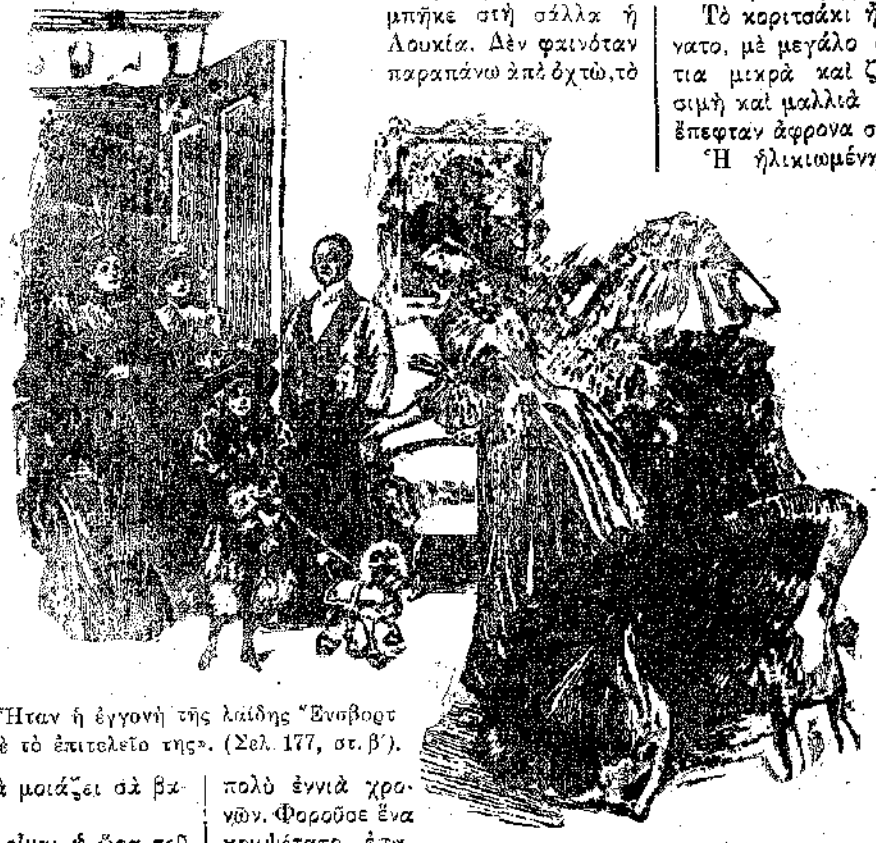

«Ἦταν ἡ ἐγγονὴ τῆς λαίδης Ἔνσβορτ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο της». (Σελ. 177, στ. β').

πως νωρίτερα ἀπ' τὸ συνηθισμένο, μὰ ὄχι πιὰ μὲ τὴν εἰλικρινῆ σπουδὴ μιᾶς γιαγιᾶς ποὺ ἀνυπομονεῖ νὰ μάθῃ τί συνέβη στὴν ἐγγονούλα της, παρὰ μὲ ὕφος, θἄλεγες, γεμᾶτο κολακεία αὐλικοῦ πρὸς τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου.

— Γιατί, παιδάκι μου, τῆς εἶπε παίρνοντας καὶ τὰ δυό της χέρια, τόσο γρήγορα σήμερα; Δὲν ἔκαμες τὸ συνηθισμένο σου περίπατο μὲ τὰ μάξι; Καένα ἐμπόδιο; Μὴν ἐκρύωσες; Μὴ σὲ στενοχώρησε ὁ Φλούφ; (Φλοῦφ ἔλεγαν τὸ σκυλάκι).

—Ὄχι, γιαγιά, ἀποκρίθηκε τὸ κοριτσάκι μὲ καθαρὴ καὶ δυνατὴ φωνή· τίποτα· ἔτσι μοῦ κάπνισε νὰ γυρίσω σήμερα νωρίτερα

— Τότε γιὰ καλὴ τύχη τῆς φίλης μου ἀπὸ ἐδῶ, ποὺ ἐπιθυμοῦσε τόσο νὰ σὲ γνωρίσῃ, εἶπε ἡλαίδη Ἔνσβορτ.

Κι' ἔφερε θριαμβευτικὰ τὴν ἐγγονή της μπροστὰ στὴν ἐπισκέπτρια, ποὺ τὴν κοίταζε μὲ περιέργεια μεγάλη:

—Ἡ Λουκία μου...

Τὸ κοριτσάκι χαμογέλασε μόλις κι' ἔμεινε τὸ γαντοφορεμένο χέρι του στὴν ξένη κυρία.

— Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς βλέπω, τῆς εἶπε μὲ ὕφος οἰκοδέσποινας ποὺ δέχεται ἐπίσκεψη. Ἡ γιαγιὰ πολλὲς φορὲς μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς. Λείπατε, νομίζω, χρόνια στὸ ἐξωτερικό...

— Νὰ μείνω μὲ τὴ δεσποινίδα ὥς νἀνεβῇ στὸ δωμάτιό της; ρώτησε μὲ σεβασμὸ ἡ γαλλίδα γκουβερνάντα.

— Μπορεῖτε νἀποσυρθῆτε, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Λουκία μὲ περήφανο κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Θέλω νὰ μείνω λίγο ἐδῶ.

—Ἡ δεσποινὶς ἐπιθυμεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν Φλούφ; ρώτησε κατόπι ἡ καμαριέρα.

—Ὄχι, νὰ τὸν πάρῃς ἀπάνω. Βγάλ' του τὸ ἐπανωφόρι καὶ δόσ' του ἕνα μικρὸ μπισκότο καὶ μιὰ μεγάλη καραμέλα.

Καὶ γυρίζοντας στὴν ἐπισκέπτρια, ἄρχισε νὰ μιλᾷ μαζί της γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας μὲ τὸ ἴδιο ὕφος μεγάλης κυρίας. Κι' ἅμα ἐνόμισε πὼς ἐκπλήρωσε ἀρκετὰ τὸ χρέος της πρὸς τὴν παλιὰ φίλη τῆς γιαγιᾶς της, τὴν ἀποχαιρέτησε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι ἀξιοπρεπέστατα.

Μὲ τὸν ἴδιο θαυμασμὸ παρακολούθησαν τὰ λόγια καὶ τὰ κινήματά της οἱ δυὸ ὡραῖες κυρίες.

— Δὲν ἔχω δίκιο; ρώτησε ἡ λαίδη Ἔνσβορτ· δὲν εἶναι σπάνιο, χαριτωμένο πλασματάκι ἡ ἐγγονούλα μου;

— Πολύ! πολύ! πολύ! ἀποκρίθηκε ἡ φίλη. Τί ἐξυπνάδα! τί χάρη! τί ὀμμορφιά! Θὰ κάμῃ μεγάλη ἐντύπωση μιὰ μέρα στὸν κόσμο. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ χαρίσῃ, ἀγαπητή μου, νὰ τὸ χαίρεσθε...

ΙΗ'.

Παρουσίαση

Ὁ κύριος κι' ἡ κ. Ἔνσβορτ, μὲ τὸν Φίλιππο, καὶ τὰ «παιδιὰ» τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, ἔφτασαν μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ βραδυνὸ γεῦμα. Ἀνέβηκαν ἴσια στὰ δωμάτιά τους, ποὺ ἦταν στὸ τρίτο πάτωμα, γιατὶ ἐκεῖνα ὅπου ἔμεναν συνήθως, ἡ λαίδη Ἔνσβορτ τὰ εἶχε παραχωρήσει στὴν ἐγγονή της. Ἡ Λαύρα δυσαρεστήθηκε γι' αὐτὸ ἐξαρχῆς — τὰ δωμάτια τοῦ τρίτου πατώματος δὲν ἦταν τόσο ὡραῖα καὶ ἄνετα—κι' ἡ δυσαρέσκειά της μεγάλωσε ὅταν εἶδε τὴν καμαρούλα ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει γιὰ τὸν Φίλιππο.

—Ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνω, εἶπε σιγὰ καὶ μὲ συγκρατημένο θυμὸ στὸν ἄντρα της, πῶς θὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν ἐδῶ μέσα. Καλύτερα νὰ πηγαίναμε νὰ καθήσουμε σὲ κανένα ξενοδοχεῖο.

—Αὐτό, ἀγαπητή μου Λαύρα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ἔνσβορτ, ἡ μητέρα μου δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦσε ποτέ! Ἂς οἰκονομηθοῦμε τώρα ἐδῶ ὅπως μποροῦμε κι' ἂς μὴ φαινόμαστε δυσαρεστημένοι. Αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ὠφελοῦσε σὲ τίποτα. Ἔπειτα κι' ὁ Φίλιππος δὲν θὰ περνᾷ ἄσχημα σ' αὐτὴ τὴν καμαρούλα, γιατὶ ποτὲ βέβαια δὲν ἔζησε σὲ καλύτερη. Ὅσο γιὰ τὶς δικές μας, ἀρκετὰ καλὲς μοῦ φαίνουνται κι' αὐτές, μόνο ποὺ εἶναι κάπως ψηλά.

— Δὲν μὲ μέλει γι' αὐτό, εἶπε ἡ Λαύρα. Δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος ἂν θἀνεβαίνω ἀκόμα μιὰ στάλα. Ἀλλὰ ἡ μετατόπιση ποὺ μᾶς ἔκαναν, δείχνει, νομίζω, φανερὰ τὶς διαθέσεις τους...

—Ἔχεις ἄδικο κι' ἄδικα συγχύζεσαι, ἀγαπητή μου. Ἡ μητέρα ἔδωσε τὰ κάτω δωμάτια στὴ Λουκία γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ πιὸ κοντά της. Εἶναι φυσικό· ἕνα μικρό, ἀδύνατο κοριτσάκι, ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἐπιβλέπουν ὅλη τὴν ὥρα...

— Μπορεῖ, δὲν ἐπιμένω. Ἀνυπομονῶ ὅμως νὰ ἰδῶ τί ἐντύπωση θὰ κάμῃ στὴ μητέρα ὁ Φίλιππος. Ἂν τοῦ φερθῇ ἐχθρικά, ἢ κι' ἁπλῶς ψυχρά, τὸ παιδὶ θὰ τὸ καταλάβῃ γιατ' εἶν' ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη φύση. Δὲν τὸ παρατήρησες αὐτὸ καὶ σύ;

—Ἂς μὴ σὲ βασανίζῃ αὐτὴ ἡ σκέψη, ἄφησε πρῶτα νὰ ἰδῆς. Τὸ παιδὶ θὰ κατακτήσῃ καὶ τὴ μητέρα, καὶ τὴ Λουκία, καὶ ὅλους, ἔτσι ὡραῖο καὶ καλὸ ποὺ εἶναι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΤΕΣ τὸ πρωΐ ποὺ βγῆκα ἔξω— δὲν βγαίνω τώρα καθεμέρα — ἔνοιωσα τὸ Καλοκαίρι. Στὸ σπίτι, μὲ τἀντικρυστὰ παράθυρα ἀνοιχτά, ἔκανε τόση δροσιά, ὥστε ὄχι μόνο δὲν ἐσκέφθηκα νὰ βάλω πιὸ ψιλὰ ροῦχα ἀπὸ τἀνοιξιάτικα—τὰ ντεμί-σαιζόν—παρὰ μοῦ ἦρθε μιὰ στιγμὴ νὰ πάρω καὶ τὴ γκαμπαρτίνα μου, νὰ τὴν κρατῶ στὸ μπράτσο, γιὰ νὰ τὴ φορέσω τουλάχιστο τὸ βράδυ. Ὁ Παυλάκης, ὁ ἐγγονός μου, ποὺ εἶχ' ἔρθει γιὰ νὰ μὲ πάρῃ, μ' ἐμπόδισε: «Ὄχι, θὰ σκάσετε» μοῦ εἶπε. Καὶ πραγματικῶς «θὰ ἔσκαζα» καὶ μόνο ποὺ θὰ τὴν κρατοῦσα. Γιατὶ ὁ ἥλιος, ἂν καὶ πρωϊνός, ἔκαιγε τόσο πολύ, ὥστε μετάνοιωσα καὶ ποὺ δὲν ἔβαλα τὰ πιὸ ψιλά μου ροῦχα. Σωστὸ πιὰ καλοκαίρι. Μισόκλεινα τὰ μάτια στὸ θαμπωτικό του φῶς, ἔννοιωθα τὴν πύρα του, τὴ λαύρα του, ἔδρωνα, ἀποζητοῦσα στὸ δρόμο τὴ σκιὰ καί... εἶχα μιὰ χαρά! Γιατὶ μᾶρέσει τὸ Καλοκαίρι, τὸ πολὺ φῶς κι' ἡ μεγάλη ζέστη, ὅσο τουλάχιστο δὲν εἶναι ὑπερβολική.

—Ἐσένα, ρώτησα τὸν Παυλάκη.

— Κι' ἐμένα.

— Περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ἄνοιξη;

— Κι' ἀπὸ τὸ φθινόπωρο, κι' ἀπὸ τὸ χειμῶνα!

— Γιατί;

— Δὲν ξέρω, ἔτσι μᾶρέσει... νὰ ζεσταίνουμαι.

— Εἶναι, ἀλήθεια, μιὰ εὐχαρίστηση... Ἄρχισες μπάνια;

— Οὔ, ἐδῶ κι' εἴκοσι μέρες.

— Εἶναι ὡραία τώρα ἡ θάλασσα;

—Ἰδανική!

Ἐξήλεψα. Τὰ θαλάσσια μπάνια δὲν εἶναι πιὰ γιὰ τὴν ἡλικία μου καὶ χάνω μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες εὐχαριστήσεις τοῦ καλοκαιριοῦ. Μοῦ μένουν ὅμως οἱ ἄλλες, ποὺ δὲν εἶναι οὔτε λίγες οὔτε μικρές. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ ἐλαφρὸ κι' εὔκολο ντύσιμο. Τὸ χειμῶνα βάζω, βάζω, ποὺ θέλω μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ντυθῶ καὶ νὰ γδυθῶ. Τί διπλὲς φανέλλες, τί χοντρὰ ἐπανωφόρια, τί πουλόβερ, τί κασκόλ, τί γάντια, τί ψηλὰ ὑποδήματα μὲ δέματα ὥς ἀπάνω — τὰ γεροντίστικα—τί γκέτες, τί γαλόσες... Τὸ καλοκαίρι σχεδὸν τίποτα. Μιὰ ἐλαφριὰ φορεσιά, παντούφλες στὸ

σπίτι, γοβάκια στὸ δρόμο, κι' ἕνα ψαθάκι στὸ κεφάλι ποὺ εἶναι ἴσως καὶ περιττό. Ντύνουμαι καὶ γδύνουμαι σὲ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα τὸ κρύο νερό, τόσο εὐχάριστο καὶ στὸ χῶμα καὶ στὸ στόμα. Ἄ, τί ὡραία ἡ πρωϊνὴ ψυχρολουσία, ἄ, τί ἀπολαυστικὸ ἕνα ποτήρι παγωμένο νερό, σὲ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας... Ἔπειτα ὁ ἥλιος ποὺ καίει—κι' εἶπαμε, εἶναι μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ ζεσταίνεσαι—καὶ τὸ ποθητὸ στὴ ζέστη μελτεμάκι, καὶ τὸ δειλινὸ ποὺ δροσίζει, κι' ἡ μικρὴ νύχτα ποὺ κάποτε εἶναι καὶ ψυχρὴ—γιὰ ποικιλία—καὶ τὸ πρωϊνό, πρὶν βγῇ ἀκόμα ὁ ἥλιος, ποὺ εἶναι σὰν ἄνοιξη. Ἔπειτα τὰ λουλούδια. Εἶναι τόσα καὶ τὸ καλοκαίρι! Καὶ τέλος τὰ φρούτα. Ὤ, τὰ φρούτα τοῦ καλοκαιριοῦ, τί μαγεία! Μὲ τὸν Παυλάκη, γιὰ νὰ πάρουμε τὸ τράμ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία καὶ νὰ πᾶμε στὸ σπίτι του, ὅπου μὲ περίμεναν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα νὰ μοῦ κάμουν τὸ τραπέζι, περάσαμε ἀπὸ τὴ γωνία ἐκείνη τῆς ὁδοῦ Κοραῆ, ὅπου φιγουράρουν ἕνα σωρὸ ὀπωροπωλεῖα. Κι' εἴδαμε πλῆθος καλάθια μὲ φράουλες καὶ πανέρια μὲ κεράσια, μὲ μούσμουλα καὶ πρωτόλουδα βερύκοκα, μαζὶ μὲ σπαράγγια κι' ἀγγούρια. Κοντά τους οἱ ξερὲς σταφίδες καὶ τὰ καρύδια—ὁπολείμματα τοῦ χειμῶνα—φαίνουνταν σάν... ἀναχρονισμός. Σὲ λίγο θἀρχίσουν καὶ τὰ μοῦρα, καὶ τὰ σῦκα, καὶ τἀχλάδια, καὶ τὰ καρπούζια, καὶ τὰ πεπόνια καὶ—τὸ κυριώτερο—τὰ σταφύλια. Πόσα φροῦτα μᾶς χαρίζει τὸ εὐλογημένο Καλοκαίρι! τί χαρὰ Θεοῦ, τί ἀπόλαυση γιὰ τὴν ὅραση, γιὰ τὴν ὄσφρηση, γιὰ τὴ γεύση! Μόνο ποὺ ἐφέτος εἶναι πανάκριβα. «Πόσο ἡ φράουλα;» ρώτησα. «Ἡ καλή, χίλιες ὀκτακόσιες» μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πουλητής. Κι' ἀλήθεια, ἦταν τόσο «καλὴ»—χοντρή, κόκκινη, μυρωδάτη, δλόδροση—ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω: «Βάλε μου μισὴ ὀκαδίτσα!». Ὁ Παυλάκης διαμαρτυρήθηκε:

—Ἔξοδο περιττό. Στὸ σπίτι ἔχουμε ὡραῖα κεράσια.

— Δὲν πειράζει. Θὰ φᾶμε καὶ φράουλες. Ἔτσι, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

— Τώρα πιά; Τὸ καλοκαίρι ἔχει ἀρχίσει σχεδὸν ἀπὸ ἕνα μῆνα!

— Μὰ ἐγὼ σήμερα τὸ πρωτονοιώθω. Ζεσταίνουμαι, καὶ τώρα θἄθελα ἕνα ποτήρι παγωμένο νερό. Ἔχετε στὸ σπίτι πάγο;

—Ἔχουμε.

—Ὡραῖα! Πᾶμε!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τὰ ἔβαζε πολλὲς φορὲς μαζί μας, χωρὶς κι' ἐμεῖς νὰ καταλάβουμε τί τοῦ κάναμε. Δὲν ξέραμε πῶς νὰ φερθοῦμε, γιὰ νὰ μὴ θυμώνει. Κι' ὅλο σήκωνε τὴ μάγκούρα του... Γι' αὐτὸ πάντοτε φροντίζαμε νὰ καθόμαστε κάπως μακρυά του, ὥστε νὰ μὴ μᾶς φτάνει νὰ μᾶς χτυπάει. Καμμιὰ φορὰ ὅμως κι' ἐμεῖς τὸν πειράζαμε. Πρὲ παντός, ὅταν ἔλεγε κάτι, ποὺ μᾶς φαινόταν ψέμα, φτιαγμένο ἐπίτηδες γιὰ κείνη τὴ στιγμή. Γιατὶ πάντοτε, ὕστερα ἀπὸ τὴ διήγηση κάποιου, γιὰ νὰ μὴ σωπαίνει κι' αὐτός, γιὰ νὰ μὴν ποῦν, θαρρεῖς, οἱ ἄλλοι, πὼς γέρος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχαν ἰδεῖ τόσα τὰ μάτια του, δὲν τοῦχε τύχει κι' αὐτοῦ νὰ ἰδεῖ, νὰ μάθει στὴ ζωή του, κάτι παρόμοιο, στὸ λεφτὸ σκάρωνε κι' ὁ Μπαρμπαγεώργης μιὰ ἱστορία παρόμοια — μιὰ ἱστορία μὲ πολὺ μικρὲς παραλλαγὲς ἀπὸ κείνη, ποὺ εἶχε λίγο πρὶν ἀκούσει. Κι' ἐμεῖς, ποὺ εἴχαμε προείδει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, σὲ τέτοιες στιγμὲς τὸν κοιτοῦσαμε κάπως πειραχτικὰ περιμένοντάς τον ν' ἀρχίσει τὰ δικά του. Καὶ μόλις ἄρχιζε, μᾶς ἔπιαναν κάτι γέλοια, ποὺ στὴν ἀρχὴ προσπαθοῦσαμε νὰ τὰ πνίξουμε, μὰ κάποια στιγμὴ ξέφευγαν κάποιου, κι' ὅλοι πιὰ ξεσπούσαμε δυνατά, ἀκράτητα. Ὁ Μπαρμπαγιώργης γινόταν θηρίο ἀνήμερο. Ἐμεῖς τρέχαμε, νὰ προφτάσουμε νὰ φύγουμε, μὴν τίς φᾶμε, καὶ μονάχα ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα ξαναπλησιάζαμε φοβισμένοι καὶ ξανακαθόμαστε στὸ πεζούλι σιωπηλὰ καὶ φρόνιμα. Τὸν Μπαρμπαγιώργη τὸν λέγαμε μεταξύ μας Πάτα-Πήτα. Δὲν ξέρω ποιὸς ἀπὸ μᾶς τὸν εἶχε παρατσουκλιάσει ἔτσι καὶ τί ἤθελε νὰ πεῖ τὸ παρατσούκλι αὐτό. Μὰ ὅσες φορὲς δαρμένοι τοῦ τὸ ξεφωνίζαμε κατάμουτρα, ὁ γέρος δὲν ἔδειχνε πὼς πειραζόταν διόλου μὲ τὸ καινούργιο ὄνομά του.

Πολλὲς φορὲς τὸν φέρνω στὸ νοῦ μου τὸν Μπαρμπαγιώργη καὶ προσπαθῶ νὰ τὸν θυμηθῶ ὅσο μπορῶ καλύτερα. Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἂν τὸν ξανάβλεπε τώρα, ἴσως νὰ μὴν τὸν γνώριζα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἔχουν σβύσει πιὰ ἀπὸ τὴ μνήμη μου. Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι εἶναι ἡ ἔκφρασή του: Εἶχε κάτι τὸ πολὺ ἀπόκοσμο. Σὰ νὰ μὴ ζοῦσε πιὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Σὰ νὰ ἦταν ὁ τελευταῖος μιᾶς γενιᾶς, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ δῶ-πέρα χρόνια πολλὰ πρίν, ξεχνώντας νὰ τὸν πάρει μαζί της. Θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ ὀγδόντα χρονῶν. Κι' ὅλο γιὰ πολὺ παλιὰ πράγματα μιλοῦσε. Μᾶς διηγόταν μὲ θαυμασμὸ ἱστορίες, ποὺ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 21. Ἱστορίες, ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Μὰ δὲ θυμᾶμαι ποτὲ νὰ μᾶς διηγήθηκε κάτι καὶ νὰ μὴν ἔβαλε μέσα καὶ φαντάσματα. Τέτοιες ἱστορίες ἤξερε νὰ λέει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους μονάχα ἡ Θειαλιοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Μπαρμπαγιώργης τὴν εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψη. Αὐτὴ μποροῦσε, νὰ διηγιέται καὶ πιὸ ζωτανά. Ἔπαίρνε κάτι βαθειὲς ἀναπνοές, ἐγούρλωνε τὰ μάτια της, ἔκανε κάτι χειρονομίες, ποὺ ἐμεῖς παθαίναμε μιὰ τέτοια ὑποβολή, ποὺ δὲν τὴ βλέπαμε πιὰ μπροστά μας: Παλληκάρια, μονάχα, καβάλλα στ' ἄλογα ἢ πεζά, ποὺ περπατοῦσαν στὶς ἐρημιὲς προφυλαχτικὰ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μὴν τύχει καὶ τὰ ἰδεῖ ἐχθρικὸ μάτι, περνοῦσαν μπρὸς στὴν ξαναμένη φαντασία μας, ἀνακατεμένα μὲ φαντάσματα καὶ μᾶς κρατοῦσαν σὲ μιὰν ἀγωνία, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια...

«... Σιγὰ-σιγὰ» — διηγόταν ἡ Θειαλιοῦ παίρνοντας ἕνα μυστηριῶδες ὕφος, ὄχι γιατὶ τάχα ἤθελε νὰ κάμει πιὸ ὑποβλητικὴ τὴ διήγησή της ἡ ἀγαθὴ γυναίκα, ἀλλὰ γιατὶ τὰ πίστευε κι' ἦταν κυριευμένη ἀπὸ ἕνα δέος· «σιγὰ-σιγὰ περπατᾶτε καὶ μὴ μιλᾶτε τώρα, ποὺ θὰ περάσουμε τὸ γιοφύρι τοῦ Παλιογεροῦ, γιατὶ κρατάει, εἶπε ὁ Καπετὰν-Κουρέτας στὰ παλληκάρια του. Καβάλα ὁ γέρο-Καπετάνιος στ' ἄλογό του καὶ πίσω του τὰ παλληκάρια του πεζά, ἄφηναν τὸ λημέρι τους καὶ τραβοῦσαν νυχτοπορία γι' ἄλλο, γιατὶ κάποιος τοὺς εἶχε προδώσει στοὺς ὀχτρούς. Ψυχὴ τὴν ὥρα κείνη δὲν ὑπῆρχε σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ ποὺ τραβοῦσε τ' ἀσκέρι. Τὸ ξεροπόταμο μονάχα, ποὺ κατέβαινε ἀπ' τὸν Ἅγιο-Νικόλα φουσκωμένο, ἐβούϊζε κι' ἐκροτάλιζε παρασέρνοντας στὸ διάβα του τὶς πέτρες. Κι' ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπ' τὸ γιοφύρι, γιατὶ ἄλλη διάβαση δὲν ὑπῆρχε...— Σιγὰ-σιγὰ νὰ περπατᾶτε καὶ νὰ μὴ μιλάει κανένας, ξανάπε ὁ καπετάνιος. Ἀπόψε, ποὺ ἔχει καὶ φεγγάρι, μπορεῖ νὰ πεταχτοῦν μπροστά μας τὰ ξωτικά... Κι' ὅλοι, σιωπηλοί, μὲ κατεβασμένα τὰ κεφάλια, τραβοῦσαν μὲς στὴν ἐρημιά, ὥσπου κόντευαν νὰ φτάσουν τὸ γιοφύρι. Μὰ ξάφνου τότε, τὸ ἄλογο τοῦ καπετάνιου κάρφωσε κάτω στὴ γῆς τὰ πόδια του τρομαγμένο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ προχωρήσει. Σήκωνε τὰ τεντωμένα αὐτιά του κι' ἄρχισε ν' ἀναπνέει δυνατά,

μ' ἀγωνία. Τὰ παλληκάρια στκμάτησαν κι' αὐτά. Κιτρίνισαν ἀπὸ τὸ φόβο τους κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους. Κάτι, δίχως ἄλλο, θὰ εἶχε ἰδεῖ τὸ ἄλογο, γιατὶ τὰ ζῶα μποροῦν καὶ βλέπουν μέρα καὶ νύχτα τὰ ξωτικά, ποὺ ὁ ἄνθρωπος τὰ βλέπει μονάχα ὅταν αὐτὰ θελήσουν νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά του. Ὅλων ἡ ἀνάσα ἄρχισε νὰ πιάνεται. Σὰ νὰ εἶχαν καρφωθεῖ στὸν κόπο οὔτε μπρὸς μποροῦσαν νὰ κάμουν οὔτε πίσω νὰ πᾶνε. Καὶ τότε, σὰ νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς, ἀκούστηκε βαθύ, βαρὺ καὶ διαπερασιτκὸ ἕνα μούγκρισμα παρατεταμένο ποὖχε μέσα του κάτι σὰν πεῖσμα καὶ σὰν παράπονο ἄδικημένου ἀνθρώπου: Μ μ μ... Τὰ γύρω βουνὰ ἄρχισαν νὰ τρέμουν κι' ἔλεγες πιά, πῶς ὅλη ἡ πλάση θὰ σωριαστεῖ συθέμελα κάτω σ' ἐρείπια... — Μ μ μ... ἀκούστηκε καὶ νά! Πάνω στὸ γιοφύρι μιὰ κόκκινη γελάδα μ' ἄσπρα μπαλώματα στὴν πλάτη, καὶ πάρα πέρα ἑφτὰ μοσχάρια. Μάτι ἀνθρώπου δὲν μποροῦσε, νὰ γελαστεῖ, γιατὶ τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε σὰν ἡμέρα... Ἡ γελάδα καὶ τὰ μοσχάρια εἶχαν σηκώσει τὰ γυαλιστερά τους μάτια πρὸς τὸ φεγγάρι κι' ἑτοιμαζόνταν νὰ ξαναμουγκρίσουν. Τότε ὁ καπετάνιος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σελάχι του τὸ τσακμάκι του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ἀμέσως τὰ ξωτικὰ χαθῆκαν, σὰν νάσβυσαν λές, γιατὶ χάνονται μόλις ἰδοῦν φωτιά. Τ' ἄλογο ξεκίνησε θαρρετὰ σὰν πρῶτα καὶ τ' ἀσκέρι πέρασε ἄφοβα πιὰ τὸ γιοφύρι καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του... Περπάτησαν, περπάτησαν πολλὴ ὥρα, ὥσπου κόντευαν νὰ φτάσουν σὲ μιὰ μοναχικὴ λεύκα πολὺ παλιά, ποὺ κανένας πιὰ δὲ θυμόταν ποιὸς τὴν εἶχε φυτέψει· καὶ τότε ἀκούστηκε νἄρχεται ἀπὸ μακρυὰ κάποιος θόρυβος. Σὰ νἄτρεχαν ἄνθρωποι, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ παραμερίσουν κλαριά, ποὺ τοὺς ἐμπόδιζαν τὸ δρόμο.

(Τὸ τέλος στὸ ἑπόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

—Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ νόνου εἶναι τὸ προνόμιο.

■

— Δὲν χρεωστοῦμε τόση εὐγνωμοσύνη σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἔκαμαν καλό, ὅση σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν μᾶς ἔκαμαν κακό, ἐνῶ μποροῦσαν νὰ μᾶς κάμουν.

(Marie von Ebner-Eschenbach)

Μ. ΣΠΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τέλος

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

6.

Πραγματικῶς, μιὰ στιγμὴ ἡ νέα γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν εἶδε μὰ διαφορία. Ὁ Βαρνάβας τότε χαμογελώντας ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ ζώνη του, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἰδῇ τὴν ἐπιγραφή. Ἀλλὰ μόλις τὴ διάβασε, ἡ βασιλοπούλα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου, σηκώθηκε κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ, λέγοντας μόνη της ἀλλὰ δυνατά:

— Κι' αὐτὸς ἀντρειωμένος; Μπά, τὸ τέρας! μπά, τὸ νάνο!

— Ναί, μ' αὐτὸς ὁ νάνος ποὺ βλέπεις, φώναξε κι' ὁ Βαρνάβας, ἐσκότωσε τοὺς δυὸ δράκους καὶ γλύτωσε τὸ βασίλειό σου ἀπ' αὐτὴ τὴν πληγή!

Τὴν ἴδια στιγμὴ γύρισε κι' ὁ αὐλικός, καὶ σὲ λίγο ὁ ραφτᾶκος μὲ τὴν κόκκινη ζώνη βρισκόταν σὲ μιὰ πλουσιώτατη σάλλα, ὅλο χρυσάφι, μετάξι καὶ κρύσταλλο, μπροστὰ στὸ βασιλιά, ποὺ φοροῦσε τὴν κορόννα του, ὅλο διαμάντι, καὶ καθόταν στὸ θρόνο του.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ Βαρνάβας ὁ ἀντρειωμένος; τὸν ρώτησε.

—Ἐγώ, πολυχρονεμένε μου βασιλιά.

—Ἐσὺ ἐσκότωσες τοὺς δυὸ δράκους στὸ λόγγο τῆς Νερομάνας;

—Ἐγὼ πολυχρονεμένε μου βασιλιά. τοὺς ἔπνιξα μὲ τὰ χέρια μου.

— Καὶ πῶς θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς; Δὲν μοῦ φαίνεσαι καὶ τόσο δυνατός, χεροδύναμος, γιὰ νὰ πνίξῃς ἐσὺ δράκους μὲ τὰ χέρια σου.

— Νά, τὰ δαχτυλίδια τους ποὺ τοὺς τὰ πῆρα...

— Αὐτὰ μπορεῖ καὶ νὰ τοὺς τἄκλεψες στὸν ὕπνο τους.

—Ἂν δὲν μὲ πιστεύῃς, βασιλιά μου, στεῖλε ἀνθρώπους δικούς σου στὸ λόγγο τῆς Νερομάνας, κι' ἂν δὲν βροῦν τοὺς δράκους πνιγμένους, νεκροὺς καὶ τοὺς δυό, μὴ μοῦ δώσῃς τὴν πεντάμορφη κόρη σου γιὰ γυναῖκα.

— Αὐτὸ θὰ κάμω. Καὶ θὰ σὲ ξαναφωνάξω. Ποῦ μένεις;

—Ἐδῶ, βασιλιά μου, εἶμαι ξένος, δὲν ἔχω νὰ μείνω πουθενά.

—Ἀπόψε λοιπὸν θὰ μείνῃς στὸ παλάτι. Θὰ διατάξω νὰ σοῦ δώσουν φαΐ καὶ κρεββάτι. Κι' αὔριο τὸ πρωΐ, ἅμα γυρίσουν οἱ ἀποσταλμένοι μου ἀπὸ τὸ λόγγο, θὰ τὰ ξαναποῦμε. Πήγαινε, καληνύχτα σου.

Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸ βασιλιά, ὁ αὐλικὸς ἐκεῖνος μὲ τὴ στολὴ ξαναπῆρε τὸν Βαρνάβα καί, ἀπὸ πολλὲς σκάλες, κεφαλόσκαλα καὶ διαδρόμους, τὸν ἔμπασε σὲ μιὰ κάμαρα μ' ἕνα ὡραῖο κρεββάτι. Ἐκεῖ οἱ βασιλικοὶ ὑπηρέτες τοῦ ἔφεραν νὰ φάῃ χίλια καλά, κι' ὁ ραφτᾶκος μας, ἀφοῦ χόρτασε ὅσο ποτὲ στὴ ζωή του, γδύθηκε καὶ πλάγιασε.

«Ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε ὅταν ξεκινοῦσα—συλλογιζόταν—πῶς τὴν πρώτη μου νύχτα θὰ τὴν περνοῦσα στὴ σπηλιὰ τοῦ περίφημου Τρομάρα, καὶ τὴ δεύτερη στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ! Μὰ νά, ἅμα εἶναι κανένας ἔξυπνος, περνᾷ καὶ γι' ἀντρειωμένος».

Ὁ ὕπνος τὸν πῆρε ἀμέσως. Κι' στὄνειρό του εἶδε πῶς, μὲ μεγάλη πομπὴ καὶ παράταξη, ἔκανε τὸ γάμο του μὲ τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα.

Τὴν ἴδια ὥρα σχεδὸν ποὺ ὁ Βαρνάβας δειπνοῦσε μονάχος του, ὁ βασιλιάς, στὴ βασιλικὴ τραπεζαρία, δειπνοῦσε μὲ τὴν κόρη του. Ἡ βασιλοπούλα ἦταν πάλι συλλογισμένη κι' ὁ πατέρας της τὴ ρώτησε τί ἔχει.

— Τί νἄχω; τοῦ ἀποκρίθηκε. Εἶδα πρωτύτερα αὐτὸν τὸν ἀντρειωμένο ποὺ λένε πῶς σκότωσε τοὺς δράκους τῆς Νερομάνας. Τί κοντὸς κι' ἄσχημος ποὺ εἶναι! Καλύτερα νὰ πεθάνω, πατέρα μου παρὰ νὰ πάρω γι' ἄντρα μου αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΛΑΤΡΕΥΩ ΤΟΣΟ...

Τώρα ποὺ σκοτείνιασε
καὶ τ' ἄστρα λιγάκι
ρίχνουν φῶς τρεμάμενο
μεσ'στὴ σιγαλιά,
πέταξε ὁ νοῦς μου
σ' ὄμορφο νησάκι,
στὴ γλυκειὰ πατρίδα μου,
τὴ μικρὴ φωλιά.

Κι' εἶδα τὸ σπιτάκι μας
ἔρημο, μονάχο,
κι' εἶδα τὸ σπιτάκι μας
στὴν ἀκρογιαλιά,
κι' εἶδα κεῖ τὸ κῦμα
ποὺ θειλιὰ στὸ βράχο
ἔδινε μ' ἀγάπη
χίλια - δυὸ φιλιά.

Ἄκουσα νὰ ψάλλουν
τὰ νερὰ τραγούδια
ποὖτρεχαν δροσάτα
μεσ' ἀπ' τὶς πηγές,
κι' ἔπαιζαν στὸ δρόμο
μ' ὅλα τὰ λουλούδια,
μ' ὅλα τὰ χαμόκλαδα
καὶ τὶς λυγαριές.

Ζηλευτὸ νησάκι μου,
τὸ ἀντίκρυσμά σου
τὸ λατρεύω τόσο!
λαχταρῶ πολύ,
ἔστω καὶ γιὰ λίγο
νὰ βρεθῶ σιμά σου,
κλέρια γιὰ νὰ νοιώσω
μιὰ χαρὰ τρελλή.

Τσάρος [Β]

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΚΕΦΑΛΟΒΡΥΣΟΣ

Στὴ δυτικὴ ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἔξω σχεδὸν κι' ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπίτια, εἶναι ἡ μεγάλη πηγὴ τοῦ νεροῦ. Στὰ ριζὰ τοῦ μικροῦ βουνοῦ, ποὺ ὑψώνεται στὰ νοτιοανατολικά, ἐκεῖ ποὺ τὸ χῶμα εἶναι λιγοστὸ μέσα στὶς πέτρες, ξεπηδοῦν χίλια μικρὰ συντριβάνια, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἕνα μεγαλύτερο. Στὸν παλιότερο καιρό, οἱ στῆλες τοῦ νεροῦ βγαίναν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του. Ἀλλὰ τώρα, ποὺ ὁ χῶρος τῆς πηγῆς περιφράχτηκε καὶ τὸ βάθος αὐξήθηκε, ἔλειψε αὐτὴ ἡ ὀμορφιά. Μόνο ὁποιος κοιτάξει ἀπὸ κοντά, βλέπει νὰ χουχλάζει τὸ νερό.

Ἕνα αὐλάκι ἴσαμε δυὸ μέτρα ἑνώνει τὴν πηγὴ μὲ τὴ μεγάλη στέρνα. Κι' ἐκεῖ, ἂν κοιτάξῃς μὲ προσοχή, βλέπεις τὸ ἴδιο χουχλάσμα. Μάλιστα χάμω στὶς ρίζες τῶν δυὸ γέρικων πλατανιῶν, ποὺ ἡσκιώνουν μὲ τὰ κλαδιά τους ὅλο τριγύρω τὸ μέρος, ἦταν παλιότερα οἱ βρύσες — δυὸ φυσικὲς λεκάνες, ὅπου βουτοῦσαν οἱ γυναῖκες τὶς βαρέλες τους γιὰ νὰ γεμίσουν. Τὶς χάλασε κι' αὐτὲς τὸ χέρι τοῦ μηχανικοῦ πρόπερσυ.

Μονάχα τὰ πλατάνια μένουν πάντα στὴ θέση τους. Εἶναι πολὺ γέρικα αὐτὰ τὰ πλατάνια. Οἱ «παππούληδες» μᾶς διηγόνταν πῶς τὰ βρῆκαν ἐκεῖ τόσο μεγάλα, κι' οἱ παππούληδές τους τὸ ἴδιο. Καὶ τότε, λέει, εἶχε περισσότερο νερὸ ὁ Κεφαλόβρυσος.

. . . . . .

Στὰ τείχη τῆς πηγῆς κάθε πρωΐ συγκεντρωνόταν ἡ «παρέα». Εἴμαστε ἑξ-ἑπτὰ παιδιά, ὅλα γύρω στὰ 20 χρόνια, οἱ «λόγιοι» τοῦ χωριοῦ. Παίρναμε τὰ βιβλία μας γιὰ νὰ μελετήσουμε τάχα «τρεῖς ὧρες» στὶς αἴθουσες τοῦ μεγάλου δημοτικοῦ σχολείου, ποὺ τὶς μοιραζόμαστε ἀπὸ μιὰ ὁ καθένας. Ὁ Θεὸς ὅμως ξέρει πόσο τὰ ἀνοίγαμε. Πρῶτος σταθμὸς ἦταν ἡ βρύση. Καθόμαστε ἐκεῖ γιὰ νἀνασάνουμε τὴν πρωϊνὴ δροσιά, γιὰ νὰ πιοῦμε λίγο κρουσταλλένιο νερὸ καὶ νὰ εἰποῦμε κανένα ἀστεῖο μὲ τὶς κοπέλλες, ποὺ ἔρχουνταν νὰ γεμίσουν τὶς βαρέλες τους. Καὶ καμαρώναμε τὶς λυγερὲς κορμοστασιές τους, ποὺ ξεπετιοῦνταν μέσα ἀπὸ τὰ φαρδιὰ βελέσια· καὶ τὶς στενὲς μπόλκες, ζηλεύαμε τὴ δύναμή τους, ποὺ ἄρπαζαν σὰν αὐγό, βαρέλα ποὺ πήγαινε τριάντα ὀκάδες κι' ἀπάνω, ἐνῶ ἐμεῖς δὲ μποροῦσαμε νὰ κουβαλήσουμε μιὰ μικρὴ σταμνοῦλα. Ἄλλοτε πάλι ἀνεβαίναμε στὴ μαυροσυκιὰ ποὺ ἦταν φυτρωμένη πλαγιαστὰ σ' ἕναν τοῖχο περιβολιοῦ πάνω ἀπὸ τὸ αὐλάκι, ποὺ σχημάτιζε τὸ νερὸ βγαίνοντας ἀπ' τὴ μεγάλη στέρνα. Τρώγαμε τότε σύκα, παίζαμε καὶ συκοπόλεμο ἀφοῦ χορταίναμε.

. . . . . .

Τἀπομεσήμερο πήγαινα συχνὰ μὲ τὴ στάμνα μου νὰ φέρω κρύο νερό. Καθόμουνα καὶ πάλι στὰ χείλη τῆς πηγῆς, στὸν ἥσκιο τῶν πλατανιῶν.

Τὸ χωριὸ κοιμᾶται τὸ μεσημέρι βαθύτερα ἀπ' τὴ νύχτα. Ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ κοπέλλα βλέπεις στὸ δρόμο, ποὺ κουβαλάει τὰ πλυμένα ροῦχα στὴν πλάτη της, ἢ φέρνει τὰ ζῶα της νὰ τὰ ποτίσῃ Κάποτε ἔχει καὶ περισσότερη κίνηση: ἕνα - δυὸ τσοπάνηδες μὲ τὰ κοπάδια τους. Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι στὰ χωράφια. Δούλευαν ἀπὸ τὸ πρωΐ καὶ τώρα ἀναπαύουνται, ὅσο γὰ πέσῃ λίγο ἡ ζέστη.

Ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Ὅλα ἐμοιάζαν χρυσαφένια: σπίτια, δρόμοι, περιβόλια. Εἶχα πολὺ ζωηρὴ αὐτὴ τὴν ἐντύπωση μ' ὅλο ποὺ καὶ τὸ πράσινο δὲν ἦταν λιγώτερο. Φύλλο δὲν σειόταν πουθενά. Πάνωθέ μου, στὸ γέρο - πλάτανο, τραγουδοῦσαν τὰ τζιτζίκια. Τὸ τραγούδι τους μοῦδινε μιὰ παράξενη νοσταλγικὴ χαρά. Κι' ὅμως δὲν ἄκουγα γιὰ πρώτη φορὰ τζιτζίκια. Μά, θαρρῶ, τὰ τζιτζίκια τοῦ χωριοῦ μου δὲν εἶναι σὰν τἄλλα. Ἔχουν χάρες ξέχωρες. Εἶναι γεμάτα ζωή.

Ὁ δρόμος φλογιζόταν. Δυὸ βήματα πιὸ πέρα ἄρχιζε ἡ ζέστη. Βουτοῦσα τὸ χέρι μου στὸ κρύο νερό, ἔβρεχα τὰ μαλλιά μου, καὶ κλείνοντας τὰ μάτια, παραδινόμουνα γιὰ λίγο στὸ ἁπαλὸ χάδι τῆς δροσοσταλίδας.

Δευκὴ Καμέλια [Α]

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Νὰ σὲ λένε *Ταυρομάχο* κι' ἂν τύχῃ κάποτε ν' ἀντικρύσῃς κανένα ταῦρο, νὰ τὸ βάζῃς στὰ πόδια. Νὰ περνᾷς γιὰ *Δημοσθένης* καὶ νὰ μὴ μπορῇς ν' ἀρθρώσῃς λέξη. Νὰ βλέπῃς ἕνα κομψὸ κομψικὸ κύριο καὶ νὰ σοῦ λένε πῶς εἶναι *Βοσκαρούζ*.

Νὰ σὲ λένε *Νίλς* καὶ νὰ μὴν ἔχῃς δῇ ποτὲ σου ἀγριόχηνα, ἢ *Ἐξερευνητὴ τοῦ Πόλου* καὶ νὰ μὴν ἔχῃς βγεῖ ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ἢ *Νηρέα* καὶ νὰ μὴν ξέρῃς κολύμπι.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας καὶ νὰ φοβᾶσαι τὰ ποντίκια, *Ἀθηναῖος* καὶ νᾶσαι ἀπὸ τὸ Βόλο, *Μᾶρκος Μπότσαρης* καὶ μόλις ἀκοῦς σειρῆνες νὰ τρέχῃς στὸ καταφύγιο, *Γαλανομάτα* καὶ τὰ μάτια σου νὰ ἔχουν ὁτιδήποτε ἄλλο χρῶμα ἐξὸν ἀπὸ γαλανό.

Πανταοῦ νὰ τὸν βλέπῃς μπροστά σου: στὰ γραφεῖα τῆς Διάπλασης, στὸν κινηματογράφο, στὸ δρόμο, κι' ὅμως νὰ τὸν λένε *Ἀόρατο*, καὶ τέλος ἡ ὄψη σου, τὸ βλέμμα σου καὶ κάποτε... κι' ἡ σκέψη σου νὰ εἶναι σκοτεινὰ καὶ νὰ λέγεσαι:

Φωτεινὸς [Β']

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἔκθεση τοῦ *Ραϋμόνδου* μὲ θέμα: «Διηγηθῆτε μιὰ καλή σας πράξη».

«Προχτὲς ἡ μαμά μοῦχε δώσει τὴ σοκολάτα τῆς ἀδελφούλας μου γιὰ νὰ τὴν πάω στὸν κῆπο. Στὸ δρόμο χάρισα τὴν δική μου σ' ἕνα φτωχὸ παιδί κι' ἔφαγα τῆς ἀδελφῆς μου. Ἔτσι ἔκανα ἐγὼ μιὰ καλὴ πράξη πρὸς τὸ παιδί, κι' ἔγινα αἰτία νὰ κάνῃ ἡ ἀδελφή μου ἄλλη πρὸς ἐμένα».

Πληγωμένος Ἀετὸς

***

Ρωτᾷ ἡ *Δροσοσταλίδα*:

—Γιατὶ ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο στρίβει, ὁ σωφὲρ (ὁδηγὸς) βγάζει ἔξω τὸ χέρι του;

Καὶ ἡ *Ἀνοιξιάτικη*:

—Γιὰ νὰ βαστάῃ ἰσορροπία, καϋμένη!

Ἀναδυομένη

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τοπεῖο

Σκίτσο Ἀνωνυμογράφου

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

1. *Διαγωνισμὸς Ποιήματος. Θέμα: Τὰ φροῦτα τοῦ Καλοκαιριοῦ.*

Ὑποθέτω πὼς τὸ θέμα αὐτὸ σᾶς ἐμπνέει. Καὶ ποιὸς δὲν ἀγαπᾶ τὰ φροῦτα τοῦ Καλοκαιριοῦ, ὄχι μόνο σὰ γλύκα, παρὰ καὶ σὰ χρῶμα, σὰν ἄρωμα, σὰν ὀμμορφιά; Γιατὶ ἡ ἀπόλαυση ποὺ μᾶς δίνουν δὲν *εἶναι μονάχα ἀστρονομική*, εἶναι καὶ αἰσθητική, καλλιτεχνική. Θὰ μοῦ κάμετε λοιπὸν ἕνα ποίημα ποὺ νὰ ἐξυμνεῖ τὰ φροῦτα τοῦ Καλοκαιριοῦ, εἴτε ὅλα μαζί, εἴτε μερικά, εἴτε κι' ἕνα μόνο ποὺ νὰ τὸ προτιμᾶτε. Ἡ περιγραφή του, ἐννοεῖται—ὅταν θὰ γράψετε γιὰ ἕνα — εἶναι ἀπαραίτητη. Ἀλλὰ περιγραφὴ ποιητική, ὄχι πραγματογνωστική, πεζή, σχολαστική. Καὶ καμμιὰ φορά, ξέρετε, ἡ ποιητικὴ περιγραφὴ εἶναι κι' ὁ ὕμνος ὁ ἴδιος...

Τὴν ἔκταση τοῦ ποιήματός σας τὴν ἀφίνω στὴ διάθεσή σας. Πάντως δὲν *πρέπει νἆναι πολὺ μεγάλο*, μεγαλύτερο ἀπὸ μισὴ στήλη μου. Στὴ διάθεσή σας ἐπίσης ἀφίνω τὸ εἶδος τοῦ στίχου καὶ τὴν τεχνοτροπία γενικά. Μόνο τὴ γλῶσσα περιορίζω: πρέπει νὰ εἶναι ἡ δημοτική, ἡ λογοτεχνικὴ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζονται σήμερα οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς, καὶ ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι.

---

2. *Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν.*

Σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο ἔχουν γίνει ἐπίτηδες *δέκα* τυπογραφικὰ λάθη ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐπανορθώσετε. Εἶναι ἀπὸ τὰ λάθη ποὺ δύσκολα διακρίνουνται, γιατὶ δὲν χαλοῦν τὴ λέξη, μόνο ποὺ τὴν κάνουν ἄλλη καὶ δὲν βγαίνει λογικὸ νόημα. Π: χ: ***ἀορτὴ*** ἀντὶ ***ἑορτή***, ***πεινῶ*** ἀντὶ ***πονῶ*** κτλ. (Ἡ λανθασμένη λέξη δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴ σωστὴ παρὰ κατὰ ἕνα ἢ δυὸ τὸ πολὺ γράμματα). Τἆλλα τυπογραφικὰ λάθη, τὰ τυχαῖα, ποὺ φαίνουνται ἀμέσως — ***ἀλλὰ*** ἀντὶ ***ἀλλά***, ***πύρτα*** ἀντὶ ***πόρτα*** κτλ.— θὰ τἀφήσετε.

Ἡ ἀπάντησή σας θὰ εἶναι συνταγμένη ἔτσι: 1. Στὴ σελίδα 177, στήλη α', στίχος 8, («Ὀρφανὸς») ἀντὶ ***κερνῶ*** (π: χ:) θέλει ***περνῶ***. —2. Στὴ σελ. 178, στήλ. γ', στίχ. 10 («Ἐπιστολὴ») ἀντὶ ***γαμπρὸς*** θέλει ***λαμπρός***. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Κοινοὶ ὅροι τῶν ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν: — Δωρεὰν λαβαίνουν μέρος οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των ποὺ ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο· ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχουν, πληρώνουν δικαίωμα συμμετοχῆς, γιὰ κάθε Διαγωνισμό, δρ. 20. Οἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες μιὰ - μιά, σὲ ***χωριστὸ φύλλο χαρτιοῦ***—ὄχι δυὸ καὶ τρεῖς στὸ ἴδιο, συνέχεια—μὲ τὸν τίτλο: «Ἀπάντησις στὸν δεῖνα Διαγωνισμὸ τοῦ τάδε» (ὄνομα, ψευδώνυμο, διαμονή, ***ἡλικία*** καὶ χρονολογία. (Ὅσοι δὲν σημειώνουν ἡλικία, κατατάσσονται στὴ Μεγάλη Τάξη ὁποια ἡλικία κι' ἂν ἔχουν). Ἡ προθεσμία κάθε Διαγωνισμοῦ, γενικῶς, εἶναι ***δυὸ μῆνες*** ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ φυλλαδίου ποὺ περιέχει τὴν προκήρυξη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29 Μαΐου 1942

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει ἡ Α' Ἑξαμηνία τοῦ 1942. Συγχρόνως λήγει καὶ ἡ συνδρομὴ ἐκείνων ποὺ γράφτηκαν ἢ ἀνανέωσαν μὲ 250 ἢ 300 δραχμές, καὶ ποὺ τοὺς θεώρησα ἑ ξ α μ ή ν ο υ ς, ἐπειδὴ στὸ μεταξὺ ἡ συνδρομὴ ἔγινε δρ. 500. Λοιπόν, ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν τὸ ἔστειλαν ἀκόμα, πρέπει νὰ στείλουν τώρα τὸ συμπλήρωμα — δρ. 250 ἢ 200 — ἂν θέλουν νὰ εἶναι συνδρομηταὶ ὣς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Ἂν ἀφήσουν νὰ προχωρήσῃ ἡ Β' Ἑξαμηνία, τότε θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ πληρώσουν συμπλήρωμα 700 ἢ 750 δρ. γιατὶ ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι τώρα δρ. 1000. Ἀλλέως θἀναγκασθῶ μὲ λύπη μου νὰ διακόψω τὴν ἀποστολὴ τοῦ φύλλου σ' ὅσους δὲν θὰ ἔχουν κανονισθεῖ μέχρι τέλους Ἰουλίου. — Κάνω, βλέπετε, μ ι ὰ θ υ σ ί α ποὺ δέχουμαι τοὺς προεγγραφέντας ἢ προανανεώσαντας μόνο μὲ 500 δρ. γιὰ ὅλο τὸ χρόνο, ἀφοῦ μόνο τὰ ταχυδρομικὰ ἔγιναν τώρα 5 δρ. γιὰ κάθε φύλλο, δηλαδὴ θέλω, γιὰ κάθε συνδρομητή, γραμματόσημο 260 δρ. τὸ χρόνο! Ἂς ἀναγνωρίσουν λοιπὸν τὴ θυσία μου κι' ἂς μὴν ἀργήσουν νὰ μοῦ στείλουν τὸ συμπλήρωμά τους ὅσοι μοῦ τὸ χρεωστοῦν.

Ἕν ἀτύχημα σάν...«ἐπεισόδιο» Κυριακῆς: Πολλὰ γράμματα ποὺ τὰ εἶχα μάτσο σ' ἕνα τραπέζι — ἀφοῦ τὰ διάβασα κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ τοὺς ἀπαντήσω — τὰ πῆρε κατὰ λάθος ἡ ὑπηρέτρια καὶ τὰ ἔκαψε, ὅπως τῆς δίνω κάποτε καὶ καίει τὰ πολὺ παλιὰ κι' ἀπαντημένα. Λυπήθηκα γι' αὐτό, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Οὔτε τὰ θυμοῦμαι ἀπέξω, γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω χωρὶς νὰ τὰ ἔχω μπροστά μου, οὔτε ἀπὸ τὴ στάχτη τους μποροῦν νὰ ξαναγεννηθοῦν σὰν τὸν φοίνικα. Ὅσοι λοιπὸν μοῦ ἔγραφαν τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ δὲν εἶδαν ἀπάντησή μου οὔτε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο οὔτε στὸ σημερινό, ἂς συμπεράνουν πὼς τὰ γράμματά τους εἶναι ἀπὸ τὰ κ α μ μ έ ν α κι' ἂς μοῦ ξαναγράφουν.

Καὶ κάτι ἄλλο: Ἔχουν μαζευθεῖ πολλὰ γράμματα παλιά — τοῦ Ἀπριλίου, τοῦ Μαρτίου, τοῦ Φεβρουαρίου, καὶ τοῦ Ἰανουαρίου ἀκόμα — ποὺ ἡ σειρά τους ἦταν νὰ τοὺς ἀπαντήσω σήμερα, εἴτε γιατὶ ἄργησαν νὰ φτάνουν στὰ χέρια μου, εἴτε γιατὶ ἄργησα νὰ τὰ ἐκτελέσω — καὶ καθὼς σᾶς εἶπα, πρῶτα ἐκτελῶ καὶ κατόπι ἀπαντῶ. Ἀλλὰ τόσο παλιὰ ποὺ εἶναι τὰ γράμματα αὐτά, δὲν ἐπιδέχονται πιὰ ἀπαίτηση καὶ θὰ τἀφήσω, κάνοντας ἐξαίρεση μόνο γιὰ ὅσα εἶναι ἀπὸ ἐπαρχία, ποὺ αὐτὰ πάντα ἀργοῦν. Μόνο θὰ τἀναφέρω, γιὰ νὰ ξέρουν αὐτοὶ ποὺ μοῦ τὰ ἔστειλαν πὼς τὰ ἔλαβα, τὰ διάβασα, καὶ τὰ ἐξετέλεσα ἂν εἶχαν καὶ παραγγελίες. (Ἄλλωστε πολλῶν ἀπ' αὐτοὺς ἔχω καὶ γράμματα νεώτερα — τοῦ Μαΐου — καὶ τοὺς ἀπαντῶ παρακάτω). Εἶναι οἱ ἑξῆς: ***Σίφουνας***, ***Μιράλδα Πέρση*** (τὸ τετράδιο μπορεῖς νὰ τὸ φέρῃς), ***Δρυὸ - Ροδούλα*** (δυὸ γράμματα), ***Τραγουδιστὴς*** (τρία γράμματα), ***Ἀτρόμητος Ξιφομάχος***, ***Μόνα - Λίζα***, ***Αἰὲν Ἀριστεύειν***, ***Βερβένα***, ***Εὔθυμος***, ***Ὄνειρο Πλᾶνο*** (πολὺ ὡραία ἡ εἰκόνα), ***Διαβατάρικο Πουλί***, ***Ἄλκης Μύρας*** (τρία γράμματα), ***Μυρτώ***, ***Παροδίτης***, ***Τρελλούτσικος*** (ὁ παραπονιάρης, δυὸ γράμματα), ***Οὐρανοκατέβατος***, ***Πανελλήνιος Πόθος*** (δυὸ γράμματα), ***Ραϋμόνδος***, ***Μέλλων Ναύαρχος***, ***Νιόβη*** (δυὸ γράμματα), ***Ἁγνὴ Ψυχὴ*** (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ὡραία κάρτα), ***Καραϊσκάκης***, ***Μαχαρανὴ*** (τὸ ψευδώνυμο ἀνανεώθηκε), ***Ἠλέκτρα*** καὶ ***Γλαύκη***. — Παρακάτω λοιπὸν ἀπαντῶ μόνο σὲ γράμματα τοῦ Μαΐου.

Μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα, ὁ ***Πανελλήνιος Πόθος*** — τρίτο γράμμα του, νεώτερο — μοῦ γράφει καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικό: Ὡς τώρα, ἔχει στείλει 120 τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν καὶ δὲν ἔχει λάβει παρὰ μόλις 55. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ Διαπλασόπουλα ἀνταποδίδουν Μ. Μυστικὰ 50 τοῖς ἑκατό. Μὲ ἄλλους λόγους, τὰ μισὰ δὲν ἀνταποδίδουν. Κι' αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου...

Ἄρη, ἐννιὰ γράμματά σου, μικρὰ τὰ περισσότερα, ἔχουν μαζευθεῖ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὣς σήμερα. Ἀπαντῶ σ' ἕνα μόνο, ἀχρονολόγητο, γιὰ νὰ σοῦ λύσω μιὰ ἀπορία: Παραδεχόμαστε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ εἶναι ἡ βάση τῆς Καινῆς· ὁ μωσαϊκὸς ὅμως νόμος ἔχει τροποποιηθεῖ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, διάταξή του ἑπομένως ποὺ ἀντιτίθεται στὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, δὲν τὴν παραδεχόμαστε. Ἔτσι καὶ τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος», ποὺ ἀντιτίθεται στὸ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε τοὺς κακοποιοῦντας ὑμᾶς».

Ὁ ***Βέρθερος***, ποὺ μοῦ ἔστειλε πρὸ πολλοῦ τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς του, τὸ συνώδευσε καὶ μὲ τὰ καλὰ αὐτὰ λόγια: «Ἡ αὔξηση ποὺ ἀναγκάσθηκες νὰ μᾶς ἐπιβάλῃς, εἶναι μηδαμινή, ἂν τὴν παραβάλῃ κανένας μὲ τὸν σημερινὸ τιμάριθμο τῆς ζωῆς. *Καὶ 1000 δραχμὲς* νὰ γινόταν ἡ συνδρομή, ἐμεῖς θὰ τὴν πληρώναμε μ' εὐχαρίστηση». Καὶ νὰ ποὺ ἔγινε. Μόνο ποὺ οἱ πρόθυμοι σὰν καὶ σένα θὰ μείνουν, γιὰ φέτος τουλάχιστο, στὴ συνδρομὴ τῶν 500 δραχμῶν, ποὺ τὸ θεώρησα δίκαιο γιὰ ν' ἀνταμείψω τὴν προθυμία τους. Ἀλλὰ ἔχουν καιρὸ γιὰ νὰ φανοῦν πρόθυμοι καὶ νἀποκτήσουν τὸ ἴδιο προνόμιο κι' οἱ ἄλλοι: ἕνα μῆνα ἀπὸ σήμερα.

Λουδοβῖκε, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα τοῦ Ἀπριλίου, ἔχω ἄλλα τρία γράμματά σου, ὅλα τοῦ Μαΐου, καὶ ἀπαντῶ στὸ νεώτερο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς «Κυριακῆς». Ὁ καϋμένος ὁ Ἀνανίας τὴν ἔχει σχεδὸν ἕτοιμη κι' ἄδικα τοῦ ρίχνεσαι. Ἀλλ' ἀκόμα δὲν ξέρω ἂν θὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ δημοσίευσή της. Γιατὶ οἱ μὲν μικρὲς εἰκόνες στοιχίζουν πάνω ἀπὸ χίλιες δραχμές, ἡ δὲ μεγάλη, ἡ πρώτη, ἐκτὸς ποὺ θὰ ἐστοίχιζε μιὰ... περιουσία, θὰ ἤθελε κι' ἕνα πελώριο κομμάτι τσίγκο, ποὺ δὲν ὑπάρχει. Ἓν ἀπὸ τὰ δυὸ λοιπόν: ἢ θ' ἀποφασίσω νὰ τὴ δημοσιεύσω χωρὶς μεγάλη εἰκόνα, μὲ δυὸ-τρεῖς μόνο μικρές, ἢ — ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἀρέσῃ καθόλου — θὰ προτιμήσω νὰ τὴν ἀναβάλω ἐπ' ἀόριστο. Τί λέτε καὶ σεῖς;

Καὶ σένα, ***Νηρέα***, ἐκτὸς ἀπὸ τρία τοῦ Μαρτίου — καὶ γι' αὐτὰ οὔτε λόγος — ἔχω ἄλλα τέσσερα γράμματα τοῦ Μαΐου. Τὸ τελευταῖο εἶναι πρὸς τὸν κ. Ξενόπουλο, ποὺ ἔλαβε κι' ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔγραψες γιὰ τὸν «Πειρασμό», ἀφοῦ εἶδες μιὰ παράστασή του στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο. Σ' εὐχαριστεῖ τόσο γιὰ τὰ συγχαρητήρια τοῦ πρώτου ὅσο καὶ γιὰ τὰ συλλυπητήρια τοῦ δεύτερου, τὸ ἴδιο εἰλικρινῆ, αὐθόρμητα, γεμάτα ἀγάπη καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ. Ὤ, μὰ σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ ὁ κ. Ξενόπουλος. Κι' ἐγὼ συγκινήθηκα, διαβάζοντας αὐτὰ τὰ δυὸ γράμματά σου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: ***Ἠλέκτρα*** (ὄχι δὲν θὰ παρατείνω τὴν προθεσμία τοῦ «Πεντάθλου»· στὸ ἀγώνισμα τῶν Λύσεων εἶπα νὰ βάλετε κι' ὅλες τὶς λέξεις ποὺ ***ταιριάζουν***, κι' ἐννοοῦσα ὄχι μόνο κατὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ὁρισμό· ὅταν π: χ: ὁ συνθέτης ἔχῃ «φίμωτρον», δὲν μπορεῖς νὰ βάλῃς «φεμινισμὸς», ἐπειδὴ ταιριάζει τὸ ἀρχικό· μόνο ὅταν ζητῇ ***Ἀναξαγόρας*** μπορεῖς νὰ βάλῃς ***Ἀριστοτέλης***, ποὺ εἶναι καὶ οἱ δυὸ φιλόσοφοι μὲ ἀρχικὸ Α.) ***Λογοτέχνης*** (ναί, ὁ Γρῖφος τοῦ φύλλου 11-12 δημοσιεύθηκε μ' ἕνα λάθος· ἀλλὰ εἶναι τόσο εὐνόητο, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἀκυρώσω·) ***Τραγουδιστὴς*** (σιγὰ - σιγά, ἐκείνους ποὺ διακρίνονται στὴ Σελίδα Συνεργασίας κι' ἀναγνωρίζουνται ὡς δόκιμοι ποιηταὶ ἢ πεζογράφοι, τοὺς κάνω κατόπι τακτικούς μου συνεργάτες, ὅπως παλαιότερα τὸν Τέλλο Ἄγρα, τὸν Μ. Στασινόπουλο, τὴν Λίλα Καρανικόλα, καὶ τελευταῖα τὴν ***Ροζελάντα*** καὶ τὸν ***Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας***).

Ὁ «***Μουμούς***» τελείωσε στὸ προηγούμενο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ δ. Γεωργία Ταρσούλη εἶναι ἄρρωστη, τὸ νέο μυθιστόρημα ποὺ θὰ τὸν διαδεχθῇ, καὶ ποὺ θὰ τὸ μεταφράσῃ ἡ ἴδια, θἀρχίσῃ στὸ 28ο φυλλάδιο, δεύτερο τῆς Β' Ἑξαμηνίας. Περισσότερα στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀθῶα Παιδούλα, κ. (ΔΑ). Ψαροπούλα, κ. (ΙΧ). **Εὔθυμο** Ἀραπάκι, κ (ΒΣ). Οὐρανοξύστης, ἀ. (ΕΣ) Ἀόρατο Διαβολάκι, ἀ. (ΓΚ). Δακρυγέννητη, κ. (ΧΖ). Πυρπολητής, ἀ. (ΔΜ). Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, α, (1Β). Λογοτέχνης, α. (ΝΨ). Γλύπτης, α. (ΑΓ). Ζωγράφος, ἀ. (ΘΣ) Μασκοφόρος ἀ. (ΔΠ). Μικρὸς Ἀθλητής, ἀ. (ΧΛ). Εὐτυχισμένος Μαθητής, α. (ΓΑ). Τολμηρὸς Ξιφομάχος, ἀ. (ΣΛ). Γελαστὸς Ξιφομάχος, ἀ. (ΠΒ). Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι, κ. (ΑΔ). Λαμπερὸ Ἀστέρι, κ. (ΣΔ). Ἀνθεμίς, κ. (ΒΖ). Κυκλάμινο, κ. (ΚΠ). Χιονοδρόμος, ἀ. (ΙΣ). Καρνεῖος Ἀπόλλων, ἀ. (ΙΛ). Τριανταφυλλιά, κ. (ΜΜ). Μικρὸς Κυνηγός, ἀ. (ΑΚ). Θεόδωρος ὁ Ἀρκάς, ἀ. (ΘΜ). Μοντέρνος Ἱππότης, ἀ. (ΙΣ). Σύλλογος «Νίκη Ἐλπὶς», Ἱππότης τῆς Ρόδου, ἀ. (ΧΜ). Ἀττικός, ἀ. (ΙΑ) Γλυκειὰ Παρηγοριά, κ. (ΑΤ). Μενεξεδένια, κ. (ΚΑ). Παλμύρα, κ. (ΕΚ). Πατησιώτικος Ἀέρας, ἀ. (ΣΣ). Ψιττακός, ἀ. (ΧΜ). Καρυστινός, ἀ. (Γ1). Ἁγνὸ Μενεξεδάκι, κ. (ΤΠ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Αν. Τσεπόπουλου*** (χαίρω κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα· γράφε μου·) ***Ἐλευθερίαν Ἰατρίδου*** (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολύ· ἐξετέλεσα παραγγελίες σου καὶ τώρα μπορεῖς νὰ παίρνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση·) ***Δημήτριον Λεμπέσην*** (οὔτε αὐτὸ ποὺ ἐπρότεινες μὲ τὸ γράμμα σου ἀπὸ 21 Μαρτίου δὲν εἶν' ἐλεύθερο· πρέπει νὰ βρῇς ἄλλο·) ***Κάστανο*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ἀπὸ τὰ προταθέντα πέντε· μόνο ποὺ δὲν ἐδημοσιεύθηκε ἀκόμα στὶς ἐγκρίσεις, γιατὶ εἶναι πολλὰ καὶ τὰ δημοσιεύω λίγα - λίγα μὲ τὴ σειρά τους· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ μοῦ γράφῃς ὅταν θέλῃς κι' ὅσα θέλεις, χωρὶς νὰ σὲ μέλῃ γιὰ τὸν «πληθωρισμό»·) ***Σκυριανόπουλο*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ «Μάη»·) ***Ἀπεραθιτάκι*** (λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ ἔγινε πιά· ἔπειτα, ἀφοῦ μἀγαπᾷς τόσο καὶ θέλεις νὰ γίνουνται ξεσπαθώματα χωρὶς νὰ σὲ νοιάζῃ ποιὸς τὰ κάνει, ἂς μὴ σὲ νοιάζῃ, σὲ παρακαλῶ, οὔτε γι' αὐτό· μοῦ κάνεις ἓν ἄλλο, εἴτε δικό σου, εἴτε τῆς «Νέας Ἑλλάδος», κι' εἶναι τὸ ἴδιο·) ***Ἠλέκτρα*** (ἔλαβα καὶ τὸ ἀπὸ 2 Μαΐου γράμμα σου, ἀλλὰ ἐπειδὴ σοῦ ἀπαντῶ παραπάνω σ' ἄλλο νεώτερο, αὐτὸ τὸ ἀφίνω·) ***«Πυργιώτικον Παρνασσὸν»*** (τὸ γράμμα σου εἶναι παλιό· ἀπὸ τότε πιστεύω νὰ ἔλαβαν τὰ φύλλα κι' οἱ νέοι συνδρομητές· περιμένω·) ***Στέλλαν Χ.*** (γιὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῇ ψευδώνυμο, πρέπει νὰ στείλῃς 50 δραχμὲς καὶ νὰ μοῦ τὰ ξαναγράψῃς· τὰ Παιδικὰ Πνεύματα παλιὰ καὶ γνωστά·) ***Ἀνθεμίδα*** (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ μυθιστορήματά μου· θὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του τὸ κομμάτι σου καὶ θὰ σοῦ πῶ.) ***Ἀητὸν τῆς Ἠπείρου*** (γιὰ τὴν «Κυριακὴ» λέω παραπάνω· γιὰ τἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν Λύσεων εἶπα σὲ προηγούμενο.) ***Ἄγγελον Ρηγάκην***, ***Φιλοκτήτην***, ***Ἄσπρον Γλάρον*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 397ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου.

172. Λεξίγριφος

Πανύψηλα, ἀκατάλυτα,
Ὅ,τι φοροῦν στὴν κορυφὴ
—Τὸ σκοῦφο τους, ἀλλοιῶς νὰ ποῦμε—
Ἂν βάλουν γιὰ οὐρά τους,
Κάθε λογῆς, ἀπὸ τὴ γῆ,
Νὰ βγάζουν ὀρυκτὸ θὰ ἰδοῦμε.

Ἄσπρος Γλάρος

173. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ ἄξιο στρατηγὸ
Στοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν καιρό,
Ἕνα Τᾶ μόνο ἀφαιρῶ,
Καὶ νησάκι μας μικρὸ
Βλέπω τώρα κι' ἀπορῶ.

Δακρυσμένο Χαμόγελο

174. Μεταγραμματισμὸς

Γῆ ποὺ γύρω ἔχει νερό,
Ἕνα γράμμα της θἀλλάξῃ
Κι' ἕνα πρᾶγμα φοβερὸ--
Τὴν ἀρρώστεια—θὰ μᾶς φτιάξῃ.

Γαρδένια

175. Μέγα Δικτυωτὸν

* * * * * * * * * =Τραγικὴ βασιλόπαις
*   *   *   *   *
* * * * * * * * * =Πρισματικὴ ἀνάλυσις τοῦ φωτός.
*   *   *   *   *
* * * * * * * * * =Ἀρχ. φιλόσοφος
*   *   *   *   *
* * * * * * * * * =Ἀδυσώπητος θεά.
*   *   *   *   *
* * * * * * * * * =Δύο λέξεις, μικρὸν δάσος καὶ ἡ ἕδρα τοῦ ῥήτορος. Καθέτως τὰ ἴδια.

Νηρεὺς

176. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5	=Φυτὸν θαλάσσιον
2 1 4 5	=Τρόπος, ἔκφρασις
3 4 5 5 2 1 4 5	=Ὠδικὸν πτηνὸν
4 5 1 2 5	=Μέρος τοῦ σώματος
5 4 1 4 5	=Πολυμαθής.

Ἄσπρος Γλάρος

177 - 179. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα δένδρων.

1.— Δὲν πρέπει κανεὶς ὅλα νὰ πιστεύῃ τὰ λεγόμενα.
2.—Μπᾶτε, σκύλοι, ἀλέστε καὶ ἀλεστικὰ μὴ δόστε.
3.—Ὁ Βόλγας καὶ ὁ Ρῆνος εἶναι μεγάλοι ποταμοί.

Δακρυσμένο Χαμόγελο

180 - 185. Διπλοῦν Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ δύο γράμματα κοινά—τὰ πετρωτὰ—ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ. ο. κ., τὸ δὲ ἄλλο, ἀντιθέτως, πρῶτον εἰς τὴν τελευταίαν, δεύτερον εἰς τὴν προτελευταίαν, τρίτον εἰς τὴν τετάρτην κ. ο. κ.

Ὄρος τῆς Ἑλλάδος—Υἱὸς τοῦ Πριάμου—Μέγας φιλόσοφος—Ζῶον τοῦ δάσους—Ὄνομα βασιλέων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας—Ποταμὸς ἱστορικός, παροιμιώδης ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

Λουδοβῖκος

186. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄρος τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τρίτα γράμματα κράτος τῆς Εὐρώπης:

1, Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· 2, Ἁρπακτικὸν πτηνόν· 3, Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἰδεαλισμοῦ, ἢ καὶ τοῦ ρωμαντισμοῦ· 4, Ἀρχαῖος ἥρως· 5, Ἀστερισμός· 6, Πόλις τῆς Εὐρώπης καὶ συνοικία τῶν Ἀθηνῶν.

Γαρδένια

187. Γρῖφος

ι ι ι
ι ι ι νια ντα ἀλό! ἀλό! ἀλό!

Παροδίτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
τῶν φύλλων 1 καὶ 2

1. Ἰαπωνία (ι, ἀπὸ νἶ, α).—2. Ἄγαλμα - Μαλάγα.

3.
ΡΕΑ
ΕΠΟΣ
ΑΟΡΤΗ
ΣΤΟΜΑ
ΗΜΑΡ
ΑΡΑ
ΕΛΛΑΣ.

4. ΤΡΑΪΑΝΟΣ (ράσοΝ, ἈνάσΤασις, ἹστιΑία, νάΪον, ὁρατΟς, σανίΣ=ΑΝΤΑΙΟΣ). —5 - 9. Διὰ τοῦ Λ: ***Ἔλατος, Λάθος, Λάρος, Ἄλας, Σέλλα***= ΕΛΛΑΣ.—10. ΟΚΤΑΒΙΟΣ - ΚΑΡΠΑΘΙΑ - ΑΠΕΝΝΙΝΑ (δΟΚΑνόν, σΚΑΠάνη, σΤΡΕμμα, κΑΠΝὸς, ἸΒΑΝ, ΑΙΘΙοπία, φΟΙΝιξ, ἸΣΑΑκ). —11. ***Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον σωθήσεται.*** (ὢπ ἐπὶ θώς, ἐπὶ κὴρ ἴον, σ' ο θής, ε τε).

---

13. Ὀρόντης (ὀρῶν, τίς).—14. Γρανίτης - Τιγράνης.—15. Ὁ Ὧρος, ἡ ὥρα, τὸ ὄρος. 16.

ΤΑΡΑΣ
Η Ι   ΑΥ
Ν   ΣΥΡΟΣ
Ο   Α   Ο   Ω
ΣΑΥΟΣ   Ρ
ΠΡ   ΗΟ
ΑΡΝΟΣ

17. ΙΑΣΩΝ (Ἄννας, Σωσάννα, ὡσαννά, ναί). — 18 - 19. 1. ***Χῶμα***, χώρα, χώρας χῶρος, χῆρος, λῆρος, λάρος, λάθος, ***λίθος***. 2. ***Ἕξις***, λέξις, λῆξις, ῥῆξις, ῥῆσις, ῥύσις, ***φύσις***.— 20. ΚΑΣΟΣ - ΟΡΑΜΑ - ΒΑΡΟΣ (ΚΟΒάλτιον, ἈΡΑΒία, ΣΑΡαξ, ὉΜΟνοια, ΣΑΣων).—21. ***Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος*** (περὶ ορ ἔξ, ε ὥς οὐδ, εἰς λο γο, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 2 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 3 δρ. μὲ παχέα καὶ 4 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 10.

[ΜΒ΄-831]

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ. ***Ἀνυπόταχτο Παντάκι.*** Πεῖσε τὴν ἐξαδέλφην μου Ε. Παπαδῆμα νὰ πάρῃ ψευδώνυμο.

Ροδοβασίλισσα. Σὲ ξέρω. Ἀνταλάσσουμε τετραδιάκια Μ.Μ. Περιμένω.

Χρυσαφένια. Μικρὰ Μυστικὰ θαυμάσια. Δὲν φοβῆθηκες;

Καπετὰν Σκορπιέ. Ἐντέλεσαι ὅπως διαβάσεις Διάπλασιν στὴ γειτονιά σου.

Διαπλασόκοσμον. Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἀλληλογραφῶ. ***Διεύθυνσις:*** Τηλέμαχον Γουρζῆν, Ἀνδριανουπόλεως 186, Ἀθῆναι (2).

ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ
«ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[ΜΒ΄-832]

Σὲ τὸ Θησαυρὸ τοῦ ***«Περισκοπίου»*** φάγαμε τὴ σταφίδα, φάγαμε τὰ μύγδαλα καὶ τοὺς ἀντίπαλούς μας. Κρῖμα στοὺς μακροπόδαρους τῆς 2ης ὁμάδας.

Ζήτω ἡ 1η Ὁμάδα.

Λευκὴ Καμέλια, Ροζελάντια, Σίγκφριντ, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Μάρκος Μπότσαρης.

[ΜΒ΄-833]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 6ο φύλλο τῆς «Ἀθήνας μας», μὲ συνεργασία Ντίνου Ζηριώτη, Ἐνθέρμου Πατριώτη, Κέα, κτλ.

Τοὺς στείλαντας συνεργασίαν, καὶ τοὺς ὁπωσδήποτε συντελέσαντες εἰς τὴν ἔκδοση τοῦ ***δου φύλλου τῆς «Ἀθήνας μας»,*** εὐχαριστοῦμε.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

[ΜΒ΄-834]

Ὑστερα ἀπὸ ἑξάμηνη προετοιμασία, μπαίνει στὴν κίνηση κι' ὁ

«ΠΥΡΓΙΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

Πρόεδρος: Ἀεροδιάλυτος.

Γραμματέας: Προμηθέας Δεσμώτης.

Ταμίας: Γύφτος.

Σκοπός: Ἡ διάπλασις τῶν ἀτόμων μας.

Ἀλληλογραφοῦμε, ζητᾶμε σχέσεις, συνεργαζόμαστε μ' ὅλο τὸ Διαπλασόκοσμο.

Διεύθυνση: Ἰωάννην Καραγιωργα - Φιλελλήνων 9α - Πύργος Ἠλείας.

[ΜΒ΄-835]

Ἀνθοπῶλις, Κόκκινε Κρίνε, Μικρὴ Σημαιοφόρε, Πανελλήνιε Πόθε, Δημοσθένη, γιὰ τὴν γνωριμία σας εὐτυχής.

Παπαρούνα

[ΜΒ΄-836]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ μὲ θέμα:

«Πῶς φαντάζεστε τὸν κόσμο μετὰ τὸν πόλεμο;»

Συμμετοχὴ εἰκοσάδραχμη, Τρία ἐξαιρετικὰ βραβεῖα. Διεύθυνση: Χρῆστον Κακούρην, Δεινοκράτους 57, Ἀθήνας. (1)

[ΜΒ΄-837]

Ροδούλα, Δρυό, Νιόβη, Σίφουνα, Λευκὴ Καμέλια, Νίλς, Πρόμαχε, Ἀθηναῖε, θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ εὐχές.

Νηρεὺς

[ΜΒ΄-838]

ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ ἀποδοτικότητα τῶν τριῶν πρώτων τμημάτων — ***Φιλολογικό, Ψυχαγωγίας, Ἐκδρομικό*** — βελτιώθηκε σημαντικὰ μὲ τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τ' Ἀπρίλη. Ὀργανώθηκαν στὸ διάστημα αὐτό: ἡ 9η ***«Φιλολογικὴ Βραδυά»,*** γιὰ τὸν ***Λάμπρο Πορφύρα,*** μὲ εἰσήγηση ἀπ' τὴν ***Μυρτὼ Χάρη,*** ἀπαγγελίες καὶ ποικίλο ἄλλο πρόγραμμα—δυὸ ***«Εὔθυμες Βραδυές»,*** μὲ παιχνίδια καὶ γέλια καὶ πολλὲς ἀτραξιόν — πλῆθος ἀνοιξιάτικοι περίπατοι ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Τοὺς ὑποστηριχτές μας εὐχαριστοῦμε. Τὰ νεοτδροθέντα τμήματα βρίσκονται στὸ προκαταρκτικὸ στάδιο τῶν ἐργασιῶν.

Καινούργια ταχτικὰ μέλη: ***Κίμων Μακεδών, Ὄνειρο Σκιᾶς, Σκαραβαῖος.***

[ΜΒ΄-839]

Νηρέα, εὐχαριστῶ ἀντευχόμενος, ***Λακεδαιμόνιε,*** δεκτὰ γιὰ... φέτος!

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΑΕΤΟΣ

[ΜΒ΄-840]

ΑΝΗΔΙΚΑ ΕΝ... ΔΡΑΣΕΙ ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Στὶς 2 Μαΐου ὁ τότε πρόεδρος Καπετὰν Ἄγρας ἀπεχώρησε μὲ μερικὰ μέλη, καὶ ὁ σύλλογος διέκοψε προσωρινὰ τὶς ἐργασίες του.

Τὸ ἔκτακτο ὅμως συμβούλιο ἀπὸ τὴν πλειοψηφία ἀπεφάσισε καὶ ἔδωσε ὁλοκληρωτικὰ τὴ διοίκηση στὸν Ἄγνωστο Ἱππότη.

Σ' αὐτὸν τώρα ἀπομένει νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὴ συνεδρίαση γιὰ τὶς ἀρχαιρεσίες ἕνα σύλλογο καινούργιο, σταθερὸ καὶ ἐργατικό.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ

[ΜΒ΄-841]

Τὸ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, γιὰ τὴν γεμάτη ἀπὸ ***Ἑλλάδα*** ὁμιλία του στὴν τρίτη βραδυά μας, συγχαίρω ὁλόθερμα.

ΦΟΡΚΥΣ ***«Νίκης — Ἑλλάδος»***

[ΜΒ΄-842]

Εἰς τὸν χορὸ τοῦ ***Σανθοῦ Ἱππότου*** παρετηρήθη ὅτι, 1) Ὁ ***Σκόρπια Φύλλα,*** παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἡμέρα, ἔφαχνε στὸν οὐρανὸ γιὰ ἄστρα. 2) Τὸ ***Ἀνυπόταχτο Παντάκι,*** παρ' ὅλη τὴν καλοκαιρία, φαινόταν λυπημένο. Φαίνεται ὅτι τὰ καράβια του ἔπεσαν ἔξω. 3) Ἡ ***Ἀλεπουδίτσα*** ἐχόρευε σὰν... Ἀλεπουδίτσα καὶ 4) ἡ ***Δάκρινη*** παραδόξως δὲν... ἐδάκρυζε. ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Ὁ ***Γαβριᾶς*** ἐκτοπίσθη ἐκ τῆς Χοβαΐ. Ὁ ***Βαρῶνος Ἀτσίγγανος*** ἀπῆχθη ὑπὸ ὁμοφύλων του.

Ὁ ***Ἅγιος*** ἐξακολουθεῖ νὰ... ἁγιάζει... τὰς ἐπιστολάς. Ἀναμένετε νέας πληροφορίας ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν τοῦ

ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΥ ΒΛΕΜΜΑΤΟΣ

[ΜΒ΄-843]

Νίλς, τί κάνει τὸ πυραμοειδὲς μουστάκι; ***Τυφλὲ Ἀνοιχτομάτη,*** ἡ γραφομηχανή σου κάνει πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. Πρόσεχε!!!

Ἠπειρωτάκι

ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ

[ΜΒ΄-844]

Ἀτρωτε Περιμένω κάρτα σου. Ἔστειλα πρὸ μηνός.

Ἀνήσυχο Πλάσμα

[ΜΒ΄-845]

Εἰς τοὺς ἑορτάζοντας Γαλάζιο Νησί, Γαλάζιο Χρυσάνθεμο, Εὐχὴ τῆς Μάννας, Κόκκινο Κρίνο, Λεοπάρδαλι, Λόεγχριν, Μαῦρον Ἀετόν, Μωραϊτοπούλα, Ὀνειροπαρμένη, Περικλῆ καὶ Πικραμύγδαλό, εὐχόμεθα χρόνια πολλά.

Ἀκιρὲ Δημοσθένης

ΣΥΛΛ. «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ

[ΜΒ΄-846]

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΥΦΛΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗ

1ο Βραβεῖο ***Σκυριανόπουλο***

2ο Βραβεῖο: ***Ἀθηναῖος***

3ο Βραβεῖο: ***Νηρεὺς***

Βραβεῖα ἐστάλησαν (Βιβλία)

Στοὺς βραβευθέντας συγχαρητήρια.

ΤΥΦΛΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

[ΜΒ΄-847]

Μιὰ θερμὴ ὑποστήριξη στὴν [ΜΒ΄ 539] περιμένω ἀπὸ γραμματοσυλλέκτας καὶ μή.

Γραμματοσυλλέκτης

[ΜΒ΄-848]

Στὸν ὁδηγητή μας κ. Ξενόπουλο, γιὰ τὸ βαρὺ τῆς μοίρας χτύπημα, θερμὰ συλλυπητήρια.

Στοὺς ***Ἰζόλδη, Χιονάτο, Σκιέρ,*** ἐορτευχὲς ἐγγυημένης εἰλικρίνειας.

Ἀκακιοευαγγέλιον: Καρδία ἀνοιχτόκαρδων ἐσπορίασε. Καὶ ἄλλοι μὲν σπόροι ἔπεσαν εἰς ἄγονον ἀουκόχτημα καὶ ἀπωλέσθησαν, ἄλλοι δέ, συντυχόντες δωδεκακόλινδρον Μερσεντὲς ἐπῆραν τῶν ἀνοιχτῶν πλέον ὀματιῶν τους καὶ ἐπορεύθησαν τὸν τῆς μετανοίας δρόμον... καὶ ὁ ἀκηκοὼς ἐκάγχασε...

Ἄλκης Δόξας

ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ

[ΜΒ΄-849]

Ἕνα ***φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα,-ες.***

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟ

[ΜΒ΄ 850]

Προσκοπίνα... φυσάει... ἐξοχικὸ ἀεράκι!!! Κάρρο... τὸ βελονάκι σοῦλειψε!!! τὰ ξαδέλφια.

Βασίλισσα τῶν Ρόδων
Τοιριγιώτικο Διαβολάκι

[ΜΒ΄-851]

Αἰτήσεις πρὸς «ἐγγραφὴν εἰς τὸ ***Ἀστὶ λον γραμμάτων καὶ τεχνῶν τῆς Ἀθανάτου Ἑλλάδος*** κάθε Τρίτη καὶ Πέμπτη πρωΐ στὴ Διάπλασι. Περιλαμβάνει λογοτεχνία, ζωγραφική, μουσική, ἠθοποιία.

Πρόεδρος
Χρηστὸς Πλοῦτος

[ΜΒ΄-852]

Διαπλασόπουλα-ες ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καθὼς καὶ ἀλληλογραφίαν ἀπαντώντας ἀμέσως. Ἐπίσης ἀνταλλάσω καὶ ἀγοράζω γραμματόσημα μὲ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον. Δ]σις ΜΒ' 221.

ΑΙΘΕΡΑΡΧΟΣ

[ΜΒ΄-853]

ΑΚΑΚΙΕ «ΜΕΘ' ΗΜΩΝ Ο ΘΕΟΣ».

ΧΑΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΜΒ΄-854]

Εἰς τοὺς ***«Ἀνοιχτοκάρδους»*** σκληρῶς ὑπὸ τῆς μοίρας πληττομένους καὶ ἐν τραγικῇ ἀπογνώσει διατελοῦντας πρὸ ἀλλεπαλλήλων συμφορῶν (βαρροὴ μελῶν - προεδρεία Ὁπλιγκαντώ), εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν!

«ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ»
(ΑΘΗΝΩΝ)

ΣΗΜ. ***Ὕψος*** λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν τὸν πανύψηλον, πλὴν χρεωκοπημένον τέως πρόεδρόν των Σίφουνα.

[ΒΜ΄-855]

Πολυδεύκη. ἀγγελία σου ὁ νειρον θερινῆς νυκτός, καταλαβαινόμαστε... Ὁ Διαπλασόκοσμος γελᾶ εἰς βάρος σου, καημένε...

Ἄτρωτος

[ΜΒ΄-856]

Γιὰ τὸ ***Κρυμμένο Θησαυρό,*** τὸ ***Περισκόπιο*** εὐχαριστοῦμε καὶ τὸν ἑαυτό μας συγχαίρουμε! ***Ἀναστοκάλυπτη, Γαλήνη, Διαβατάρικο Πουλί, Χρυσόφτερη Πεταλούδα.***

[ΜΒ΄-857]

Δηλοῦμεν ὅτι οἱοσδήποτε σύλλογος ὅστις θέλει ἱδρυθεῖ ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Πόθου οὐδεμίαν θὰ ἔχῃ σχέσιν μὲ τὴν Ἀθάνατον Ἑλλάδα ἥτις θέλει πλέον ἀκωλύτως συνεχίσει λαμπρότερον ἢ ποτὲ τὸν δρόμον της.

ΣΥΛΛ. «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ»

Τύποις Σεργιάδου